

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

SJÚRÐUR OLSEN

Droymdi um at gerast skipsförari

SJÚRÐUR OLSEN ER **BÝRÁÐSPOLITIKARI** FYRI FÓLKAFLOKKIN, MEN **STILLAR** IKKI UPP TIL **LØGTINGSVALIÐ**. HANN ER **LEIÐARI** Á BYGGIDEILDINI HJÁ **BYGMA BALSLEV**, OG SO HEVUR **SEYÐUR** OG **FJALLGONGA** FYLT NÓGV Í **HANSARA** LÍVI. TAÐ ER TÍ IKKI SO **LØGIÐ**, AT HANSARA **LÍVSRÆTTUR** ER RÆST **KJØT**

Hvat droymdi tú um at blíva sum smádrongur?

Eg droymdi um at gerast skipsförari. Eg fór út í verðina at sigla sum 16 ára gamal.

Hvat minnst tú best frá barnaárunum?

Eg minnst serliga væl ítrótt og at ganga á fjalli, umframt at ríða á hesti.

Hvar vildi tú helst búð?

Í Føroyum. Á Argjum.

Hevur tú nakran fenað?

Eg gangi á fjalli, og onkuntíð havi eg havt urðarseyð. Annars havi eg hest.

Hevur tú bát?

Nei, ongan bát.

Hvat er tín lívrættur?

Eingin ivi: Ræst kjøt!

Dugir tú at gera mat?

Ja, tað geri eg.

Lesur tú nógv?

Ja, tað geri eg. Umframt dagbløðini lesi eg nógvar bøkur eisini.

Hvar dámar tær best at ferðast?

Mær dámar best at ferðast í teimum heitu londunum. Á Gran Canaria ella Tenerife til dømis.

Ferðast tú nógv í egnum landi?

Eitt sindur, men ikki nógv. Eg kundi ynskt mær, at tað var meir.

Um tú vanst eina ferð, hvaðar skuldi hon so gingið?

Kuba. Mær dámar væl Kuba, havi siglt har yviri í Karibien, og mær dámar væl fólkaslagið har.

Verður tú framvegis innan somu vinnu um 10 ár?

Tað vóni eg, ja.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Statt ikki har

Veit einki um, at tær skulu hava umhvørvisgóðkenning ella estetiska góðkenning av nøkrum slagi. Bara eitt hart herðaklapp frá tí, sum bað um hana og rindaði fyri hana.

Vindmyllur krevja umhvørvisgóðkenningar og árinsgóðkenningar og øll møgulig stempul, hóast tær eru bæði vakrari og spilla ikki útsýnið so nógv.

So nógv sum standmyndir gera.

Hvat er við standmyndum, sum rættvísger, at tær standa allastaðni og skemma hvørt torg, hvønn miðbý og hvønn grønan blett?

Tær flestu eru av primitivum ribbaldum og drápsmonnum.

Er onkur hendinga standmynd av kvinnum, er hon av kvinnum, sum gera eitt heiðurligt, undirlønt arbeiði, so sum at vaska fisk ella halda manningum uppi.

Veit ikki hví, jú, helst veit eg hví, men eg komi altíð at hugsa um Stalin og hansara líkar, tá eg síggi hesar bombastisku standmyndirnar, millum annað hvar tú vendir tær her í Havnini.

Ikki eitt ljótt orð um Stalin annars. Hann vann annan heimsbardaga fyri okkum. Men byggilistin og onnur list í stalintíðini frøa ikki beinleiðis hjarta ella sál ella eygu.

Men tey siga, at standmyndir prýða. Tey, sum halda røður, tá tær verða avdúkaðar. Hóast tær eru ljótar, tær flestu.

Tær eru kriminellar, tí verða tær avdúkaðar.

Áðrenn tú hevur vent tær, sært tú eina standmynd á sínum standiplássi.

Allar hesar standmyndirnar, steinrunnar við ongari sál úr málmni ella steini. Tá skalt ikki vera myrkarædd, tá tú gongur í Havnini á myrkari nátt. Standmyndirnar kunnu koma og taka teg og eta teg ella neyðtaka teg.

Hví skunda fólk altíð fram við standmyndum í staðin fyri at steðga á og hyggja hugtikin at teimum, sum vóru tær ein linnandi skái í dagsins keðiliga meldri. Tí tað eru tær ikki. Tær

vilja ikki vita av tær, arrogantar sum tær eru.

Standmyndir standa bara har, steindeyðar í allar ævir. Og tó, ikki tær í einaræðislandum, har sum fólkíð hevur fingið amerikanska lívverju. Tá liggur væl fyri at fella tær og bróta tær, tí tey finna ikki fyrimyndina, motivið.

Í stórum býum í øðrum londum standa teir ella sita teir á rossabaki, leiðarar, hermenn, sum hava tikið eitt tak fyri móðurlandið og dripið eina rúgvu av fólki í øðrum londum og í sínum egna landi.

Tignin er líka sum fánað, har teir standa ella sita grønar av kemiskari elli og eru vagl hjá dúgvunum, sum skíta á, hvar tær drita.

Teir stoypa sær gudar. Bara menn gera standmyndir.

Og hví er so stórir munur á høggyndum og innstallasjónum og standmyndum? Nógvar høggyndir eru vakrar.

Eg haldi, at allar hasar standmyndirnar eru úrslit av ringari samvitsku innast inni. Onkur heldur, at vit eiga at minnst teir deyðu menninar, sum gjørdur okkurt fyri okkum, eisini annað enn at drepa sjálvandi. Tað er ikki nóg mikið, at teir, sum vit onnur, fáa ein gravstein og takk fyri alt.

Og so eru tað tey, sum líða av agorafobi. Sum ikki tola at siggja ein beran grønan blett. Har skal ein standmynd upp at standa, ongantið ov skjótt. Í staðin fyri at planta eitt trø, sum er livandi og tvær milliónir ferðir vakrari og líka nógvar ferðir betri sálarbót hjá teimum, sum noyðast framvið.

Ímynda tær, kæri lesari, at seta seg við einari fløsku av góðum reyðvíni at filosofera undir einari standmynd. No way. Men undir einum træi, tað er nakað annað.

Statt ikki har. Áðrenn tú hevur vent tær, ert tú endavundur og farin hiðani med alla. Síðani kanst tú venda tær í grøvini.

Sum sagt: allar hasar standmyndirnar áttu ongantið at verið avdúkaðar.